

Sygn. akt V KK 27/23

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2023 r.
sprawy **J. P.**,
skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 279 § 1 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku,
z dnia 29 września 2022 r., sygn. akt V Ka 190/22,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Żyrardowie,
z dnia 12 listopada 2021 r., sygn. akt II K 244/18

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego J. P. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Żyrardowie wyrokiem z dnia 12 listopada 2021 r., sygn. akt II K 244/18, oskarżonego J. P. uznał za winnego tego, że:
„w dniu 21 marca 2017 r., w miejscowości Ż. W., woj. [...], działając wspólnie i w porozumieniu z M. F., po uprzednim wyłamaniu okna w domu mieszkalnym przy ul. [...], włamał się do jego wnętrza, skąd zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w walucie polskiej i biżuterię o łącznej wartości co najmniej 3200 zł na szkodę K. K. oraz pieniądze w walucie polskiej, amerykańskiej (USA) i bułgarskiej, nadto biżuterię złotą i srebrną o łącznej wartości co najmniej 13624 zł, na szkodę E. W.”,

tj. przestępstwa z art. 279 § 1 k.k., za które na podstawie art. 279 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł. Na podstawie art. 46 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego J. P. do naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej K. K. kwoty 2900 zł.

Ponadto Sąd Rejonowy w Żyrardowie uniewinnił oskarżonego J. P. od popełnienia zarzucanych mu 54 czynów z art. 279 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., art. 278 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., szczegółowo opisanych w akcie oskarżenia oraz wyroku Sądu I instancji.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Żyrardowie wniósł obrońca oskarżonego J. P., zaskarżając go w całości, zarzucając naruszenie art. 7 k.p.k. mające wpływ na treść wyroku, a także błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mający wpływ na jego treść. Podnosząc powyższe zarzuty, które zostały szczegółowo opisane w apelacji, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego J. P. od zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy w Płocku wyrokiem z dnia 29 września 2022 r., sygn. akt V Ka 190/22, zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Żyrardowie utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego J. P., zaskarżając go w całości, zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na jego treść polegające na:

„1. obrazie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegającą na szczątkowym i nierzetelnym rozważeniu zarzutów apelacji oznaczonych cyframi I oraz II. Sąd odwoławczy nie dostrzegł bowiem meritum problemu, co objawiło się powtórzeniem argumentacji Sądu I instancji odnośnie do ustalenia tożsamości sprawców przestępstwa kradzieży z włamaniem do domu przy ul. [...] w miejscowości Ż. Zeznania pokrzywdzonych E. W. (obecnie B.) oraz K. K., jak również świadka K. K. miały w ocenie Sądu Rejonowego zmierzać do ustalenia przebiegu zdarzenia oraz tożsamości sprawców. Obrona zakwestionowała natomiast ustalenia dotyczące prawdopodobieństwa, iż skazany P. w dniu 21.03.2017 r. pomiędzy godz. 8.30 oraz godz. 9.00 dokonał zarzucanego mu przestępstwa. Istotne jest to, że Sąd

Okręgowy nie odniósł się do zarzutu, że świadek K. jedynie podejrzewał, że w aucie, który wcześniej widział, znajdował się J. P.. Podobnie, Sąd Okręgowy nie odniósł się do zarzutu, iż pokrzywdzone nie widziały wcześniej samochodu, którym poruszali się sami skazani ani tym bardziej samych skazanych. Ponadto, Sąd Okręgowy w żaden sposób nie ustosunkował się do szeregu argumentów podważających ustalenia Sądu I instancji dotyczących stanu faktycznego - podniesionych w apelacji w zarzucie nr II. Uchybienie to miało bez wątpienia wpływ na orzeczenie, gdyż podważyło ustalenia co do przypisania skazanemu sprawstwa zarzucanego mu czynu;

2. obrazie art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów (zeznania R. W. i K. K. , E. B. i K. K.) dokonanej przez Sąd Rejonowy oraz brak konwalidacji tego uchybienia w toku kontroli odwoławczej przez Sąd Okręgowy, objawiający się ustaleniem, że:

- a. J. P. wspólnie i w porozumieniu z M. F. włamał się do domu położonego przy ul. [...] w miejscowości Ż.,
- b. J. P. był obecny w samochodzie V. [...] lub w domu, do którego nastąpiło włamanie około godziny 8:30,
- c. świadomość J. P. obejmowała dokonanie włamania do tegoż konkretnego domu,

w sytuacji, gdy pokrzywdzone nigdy nie widziały ani pojazdu, którym ewentualnie przyjechali sprawcy, ani skazanego. Skazany został po raz pierwszy zobaczony przez funkcjonariuszy policji około godz. 9:00, 5 km od miejsca włamania, a nie był widziany przez nich w pobliżu miejsca włamania przed 8:30. Uchybienie to miało bez wątpienia wpływ na orzeczenie, gdyż na podstawie tych zeznań ustalono fragment stanu faktycznego, bez którego nie można byłoby przypisać oskarżonemu zrealizowania znamion czynu penalizowanego w art. 279 § 1 k.k.”.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Płocku i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w Żyrardowie wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja podlegała oddaleniu na posiedzeniu na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. ze względu na oczywistą bezzasadność.

Obrońca skazanego J. P. kwestię wadliwości wyroku Sądu odwoławczego upatrywał w obrazie art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. Skarżący zakwestionował zatem dopełnienie przez Sąd odwoławczy obowiązku rozważenia wszystkich zarzutów apelacyjnych oraz wskazania w uzasadnieniu tego, czym kierował się sąd wydając wyrok oraz uznając określone zarzuty apelacyjne za zasadne lub niezasadne. Jak wielokrotnie wskazywano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, o obrazie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważy wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, natomiast o naruszeniu art. 457 § 3 k.p.k. wówczas, gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji, a więc wtedy, gdy sąd uznając zarzuty apelacji za zasadne lub niezasadne, nie wyjaśni swojego stanowiska, ewentualnie przedstawiona argumentacja będzie zawierała braki (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2021 r., sygn. akt V KK 73/21).

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że Sąd odwoławczy nie uchybił treści art. 433 § 2 k.p.k. nakazującego rozważenie wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym. Jak wynika z uzasadnienia wyroku Sądu II instancji, została przeprowadzona kontrola odwoławcza zarówno w odniesieniu do apelacyjnego zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. w zakresie oceny dowodów w sprawie, jak również zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych (k. 4030-4033 akt). Sąd odwoławczy szczegółowo wskazał również argumenty, które przemawiały za bezzasadnością apelacji. W szczególności w orzeczeniu wskazano okoliczności świadczące o tym, że funkcjonariusze Policji rozpoznali w samochodzie marki V. na miejscu pasażera skazanego J. P.. Istotne w tym kontekście jest również ustalone przez Sąd I instancji w ramach swobodnej oceny dowodów ukrycie przez skazanego przedmiotów pochodzących z przestępstwa (biżuterii), które zostały znalezione podczas przeszukania miejsca pobytu tego oskarżonego.

Zarzuty kasacyjne skarżącego sprowadzają się w zasadzie do stwierdzenia, że Sąd odwoławczy nie odniósł się w sposób prawidłowy do wyrażonego w apelacji zarzutu, że świadek K. K. jedynie podejrzewał, że w samochodzie dostrzegł

skazanego J. P. , a pokrzywdzone nie widziały ani skazanego, ani samochodu. Nie budzi wątpliwości, że jeśli określona problematyka zawarta w zarzucie apelacji była już przedmiotem rozważań sądu meriti i skarżący nie wskazał w zarzucie apelacji na nowe okoliczności, to sąd odwoławczy może skrótowo ustosunkować się do tej kwestii i w zasadniczej części odesłać do stanowiska sądu pierwszej instancji, które w tym zakresie podziela (zob. np. postanowienie SN z dnia 15 marca 2022 r., sygn. akt IV KK 14/22). Pomimo to Sąd odwoławczy bardzo wnikliwie podał argumenty przemawiające za uznaniem, że funkcjonariusze Policji mogli rozpoznać skazanego w samochodzie. Potwierdzać to miały zarówno wyjaśnienia skazanego, co do faktu poruszania się samochodem marki V. o wskazanym numerze rejestracyjnym oraz zatrzymanie się tego samochodu w korku. Sąd odwoławczy wskazał ponadto, w jakim zakresie zeznania pokrzywdzonych pozwoliły na ustalenie stanu faktycznego (czas i miejsce popełnienia czynu, sposób jego dokonania, rodzaj, ilość i wartość skradzionych przedmiotów). Nie sposób zatem twierdzić, że doszło do nieprawidłowości w zastosowaniu przez Sąd odwoławczy art. 457 § 3 k.p.k.

Dla prawidłowego podniesienia zarzutu kasacyjnego nie wystarczy stwierdzenie, że sąd odwoławczy określonego zarzutu nie rozpoznał (czym naruszył art. 433 § 2 k.p.k.), tudzież nie rozważył go należycie (dopuszczając się obrazy art. 457 § 3 k.p.k.), ale konieczne jest wykazanie, że przy dokonywaniu kontroli odwoławczej uchybienie zaistniało w rzeczywistości, a nadto opisanie na czym ono polegało i dlaczego stanowi tak rażące naruszenie przepisów, że można je przyrównywać w swych skutkach do uchybienia w postaci bezwzględnej podstawy odwoławczej (zob. np. postanowienie SN z dnia 14 września 2022 r., sygn. akt IV KK 305/22). Tymczasem w niniejszej sprawie skarżący nie dochował obowiązku wykazania, że uchybienie Sądu odwoławczego rzeczywiście miało miejsce, a tym bardziej, że miało rażący charakter.

Niezależnie od powyższego należy uznać, że argumentacja skarżącego w zakresie obrazy art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w ogóle nie dotyczy ewentualnych uchybień Sądu odwoławczego w zakresie kontroli instancyjnej, a stanowi nieuprawnioną w świetle art. 523 § 1 k.p.k. próbę podważania ustaleń faktycznych. Skarżący nie wykazał bowiem braku kontroli przez Sąd odwoławczy zarzutu dowolności oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd I instancji.

Przyznał zaś wprost, że „z ustalonego stanu faktycznego wynika, że zachowanie skazanego wyczerpało co najwyżej dyspozycję art. 291 § 1 k.k.”. Próbę podważenia zgromadzonego materiału dowodowego potwierdza również stwierdzenie, że „błędne jest aprioryczne ustalenie, że w samochodzie znajdowały się skradzione przez skazanych przedmioty z Ż.” (s. 6 kasacji).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji postanowienia.